

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2022
Senát I

Nález:

spisová značka	IV. ÚS 46/2019
populárny názov	Zamedzenie prístupu k webovým sídlam
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	12.05.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Zmluva o fungovaní Európskej únie (2010/C 83/01 Úradný vestník Európskej únie) čl. 56 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 51 Zmluva o fungovaní Európskej únie (2010/C 83/01 Úradný vestník Európskej únie) čl. 49 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 16
analytická právna veta	Konanie pred krajským súdom, v ktorom boli vydané príkazy na zamedzenie prístupu k webovým sídlam z dôvodu poskytovania zakázanej ponuky, nie je konaním, v ktorom by sťažovatelia mohli a mali predniesť svoj na prvý pohľad rozumný argument o probléme podmienenia vydania príslušnej licencie sídlom v Slovenskej republike. Posudzovanie opodstatnenosti či ústavnosti tejto podmienky na získanie licencie totiž nie je predmetom konania, v ktorom boli napadnuté príkazy vydané. Konaním, ktoré môže smerovať k dosiahnutiu nápravy, je podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy a konanie o nej podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sú spoločnosti s licenciami na prevádzkovanie hazardných hier na diaľku bez samostatnej licencie na prevádzkovanie hazardných hier na území Slovenskej republiky. Napadnutými príkazmi bol na základe žiadostí prezidenta finančnej správy Slovenskej republiky v zmysle § 15b ods. 7 prvej vety ods. 8 a 9 vtedy platného a účinného zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hazardných hrách“; tento zákon bol zrušený 1. marca 2019, pozn.) a § 4a ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov zamedzený prístup k webovým sídlam sťažovateľov a zamedzené vykonanie platobnej operácie alebo inej platobnej služby v prospech účtov sťažovateľov na daných

	<p>webových sídlach.</p> <p>Krajský súd v napadnutých príkazoch konštatoval, že sa z príslušných žiadostí presvedčil o tom, že na webových sídlach sťažovateľov dochádza k poskytovaniu zakázanej ponuky podľa § 2 písm. u) zákona o hazardných hrách (poskytovaním zakázanej ponuky sa rozumie propagovanie hazardnej hry alebo prevádzkovanie hazardnej hry dostupnej na území Slovenskej republiky bez licencie podľa tohto zákona prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete).</p> <p>Proti napadnutým príkazom nebol v zmysle zákona o hazardných hrách prípustný opravný prostriedok.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľov proti napadnutým príkazom spočíva v tom, že im je v rozpore s ich právami a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, zamedzené poskytovať svoje služby na území Slovenskej republiky.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovatelia považujú za neústavný zásah do ich práv samotné zamedzenie na základe napadnutých príkazov, teda v podstate ich blokovanie na území Slovenskej republiky pre nesplnenie podmienky získania licencie na území Slovenskej republiky. Podmienku presunu svojho sídla na územie Slovenskej republiky na účel získania takejto licencie považujú za diskriminačnú.</p> <p>Pre porozumenie širšiemu kontextu danej problematiky je z pohľadu ústavného súdu potrebné uviesť, že samotné zamedzenie prístupu z dôvodu poskytovania tzv. zakázanej ponuky, teda v podstate blokovanie poskytovateľov bez platnej licencie v danej krajine, nemusí byť z pohľadu obmedzenia slobody poskytovať služby ako také problematické. Práve naopak, blokovanie poskytovateľov hazardných hier bez príslušnej vnútroštátnej licencie je v rámci Európskej únie v podstate bežné (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS 28/16 zo 14. februára 2017). Problematickým sa blokovanie stáva, ako už bolo s odkazom na judikatúru Súdneho dvora vysvetlené, ak existuje diskriminačná podmienka na získanie príslušnej licencie, resp. existuje podmienka, ktorá síce nie je diskriminačná, avšak sa uplatňuje netransparentne.</p> <p>Vo všeobecnej rovine samotný problém, resp. podstata veci, spočíva v údajne neprimeranej (neústavnej) podmienke na získanie licencie, nie nevyhnutne v blokovaní poskytovateľov, ktorí príslušnou licenciou na vstup na vnútroštátny trh nedisponujú. Povedané inak, aj keď bolo zo strany štátnych orgánov rozumné a primerané blokovat poskytovateľov bez licencií podľa zákona o hazardných hrách, blokovanie poskytovateľov s licenciami vydanými v iných členských štátoch v situácii, keď na vydanie licencie pre územie Slovenskej republiky mala existovať diskriminačná podmienka sídla nesúladná s čl. 56 ZFEÚ, nemožno z pohľadu príslušných ustanovení ZFEÚ akceptovať.</p> <p>Pokiaľ ide o samotné napadnuté príkazy, ústavný súd poukazuje na zmysel a účel napadnutého konania, v okolnostiach ktorého bolo úlohou krajského súdu preveriť, či poskytovatelia služieb (sťažovatelia), ktorí svoje služby poskytujú aj na území Slovenskej republiky, majú platnú licenciu v zmysle zákona o hazardných hrách a neposkytujú tzv. zakázanú ponuku. O tomto bolo zo strany krajského súdu potrebné rozhodnúť už do 7 dní od podania žiadosti.</p> <p>Úloha krajského súdu v konaní, v ktorom boli vydané napadnuté príkazy, nespočívala v preverení či posúdení obsahu sťažovateľom vydaných licencií či súladnosti relevantnej právnej úpravy s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Úloha krajského súdu sa v rámci napadnutého konania, v ktorom je potrebné rozhodnúť do 7 dní od podania žiadosti, obmedzovala na zistenie, či zo strany poskytovateľa (v tomto prípade zo strany sťažovateľov) nejde o tzv. zakázanú ponuku, teda vlastne o poskytovanie služieb na území Slovenskej republiky bez vydania príslušnej vnútroštátnej licencie. Ako už bolo opakovane uvedené, sťažovateľom takáto licencia vydaná nebola, preto ani závery krajského súdu v napadnutých</p>

	<p>príkazoch nie sú relevantným spôsobom spochybnené. Skutočnosti, ktoré mali byť v predmetnom konaní preverené, boli náležitým spôsobom preverené a následne bolo v rámci zákonom stanovených mantinelov zo strany krajského súdu rozhodnuté.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že konanie pred krajským súdom nie je konaním, v ktorom by sťažovatelia mohli a mali predniesť svoj na prvý pohľad rozumný argument o probléme podmienenia vydania príslušnej licencie sídlom v Slovenskej republike. Posudzovanie opodstatnenosti či ústavnosti tejto podmienky na získanie licencie totiž nie je predmetom konania, v ktorom boli napadnuté príkazy vydané.</p> <p>Avšak existuje konanie, ktoré môže smerovať k dosiahnutiu nápravy, a to podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy a konanie o nej podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (IV. ÚS 685/2018). V tomto kontexte ďalej ústavný súd považuje za vhodné doplniť, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky je v predmetnom konaní potrebné vnímať ako orgán verejnej správy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 41/2018 z 29. januára 2020) a že úlohou krajského súdu v takomto konaní je aj meritórny prieskum námietok poskytovateľov vo vzťahu k ich blokovaniu (uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 28/20201 z 28. marca 2022). Obsah námietok sťažovateľov a zjednanie nápravy je teda zabezpečené v rámci iného (následného) konania, v ktorom je taktiež plnohodnotným spôsobom zabezpečené rešpektovanie požiadavky na kontradiktórnosť konania. Ako už bolo vysvetlené, samotné konanie o vydaní 8 napadnutých príkazov nezahŕňa rozsah a intenzitu prieskumu, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Uvedené je podľa názoru ústavného súdu ospravedlivené sledovaním verejného záujmu a konkrétnymi okolnosťami, o. i. rozsahom tzv. zakázanej ponuky vo sfére internetu.</p> <p>Ústavný súd tak dospel k záveru, že samotné blokovanie tzv. zakázanej ponuky v rámci na to určeného konania, teda aj webových sídiel sťažovateľov a príslušných účtov, nemožno v situácii, keď nemali vydané licencie podľa zákona o hazardných hrách, považovať za neprimeraný zásah do nimi označených práv, avšak výlučne v situácii, keď existoval iný prostriedok nápravy, ktorý mohli na hájenie svojich práv a dosiahnutie nápravy využiť. Navyše, námietka sťažovateľov o diskriminačnej podmienke na získanie licencie odpadla po prijatí novej právnej úpravy (zákon č. 30/2019 Z. z.). Sťažovatelia, ak si želajú vstúpiť na slovenský trh a poskytovať tu špecifické služby v oblasti hazardných hier, už v súčasnosti majú možnosť požiadať o vydanie príslušnej licencie aj bez údajne diskriminačnej podmienky.</p> <p>Ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS 28/16 zo 14. februára 2017
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	európske právo hazard podnikateľská činnosť-obmedzenie práva podnikat'

spisová značka	I. ÚS 32/2021
populárny názov	Nestranný sudca pri rozhodovaní o väzbe
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.04.2022

dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov</p>
analytická právna veta	<p>Rešpekt k základnému právu obvineného na osobnú slobodu, resp. jeho právu na slobodu a bezpečnosť vyžaduje, aby mal možnosť namietať v jeho veci rozhodujúceho sudcu, u ktorého mal obavu o nedostatku jeho nezáujatosti. Ak v špecifických okolnostiach konkrétnej veci túto možnosť nemá, respektíve je obmedzená, uvedená skutočnosť môže vyústiť v porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Proti sťažovateľovi je vedené trestné konanie pre zločin prijímania úplatku a pre zločin zasahovania do nezávislosti súdu. Sťažovateľ bol uznesením Špecializovaného trestného súdu z 31. októbra 2020 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s tým, že jeho väzba začala plynúť 28. októbra 2020 o 12.50 h. Špecializovaný súd neprijal písomný sľub sťažovateľa a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Uznesením špecializovaného súdu boli do väzby vzatí aj ďalší dvaja obvinení.</p> <p>Proti uzneseniu špecializovaného súdu podali sťažnosť sťažovateľ, prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a taktiež ďalší dvaja obvinení. Najvyšší súd napadnutým uznesením okrem iného zrušil uznesenie špecializovaného súdu vo výrokoch II až V vo vzťahu k sťažovateľovi a sťažovateľa vzal do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, jeho písomný sľub neprijal a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu jeho práv napadnutým uznesením smeruje k nezákonnosti a neústavnosti jeho väzby, a to jednak vo vzťahu k materiálnym a formálnym podmienkam väzby, a jednak vo vzťahu k nezákonnosti zloženia senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o jeho sťažnosti.</p>
z odôvodnenia	<p>Námietka sťažovateľa o nezákonnosti zloženia senátu rozhodujúceho o jeho sťažnosti predchádza jeho námietkam vo vzťahu k obsahu, resp. dôvodom samotného napadnutého uznesenia. Ústavný súd preto preskúma najskôr námietku sťažovateľa o porušení jeho práv v dôsledku toho, že o jeho sťažnosti rozhodoval ako člen senátu najvyššieho súdu sudca Kliment ktorého sťažovateľ považuje za zaujatého. Sťažovateľ tvrdí, že sudca je v jeho veci zaujatý pre jeho mediálne vyjadrenia k policajnej akcii „Búrka“, ako aj pre kritiku rozhodovania ústavného súdu o vydaní a nevydaní súhlasu na vzatie sudcov do väzby, a taktiež z dôvodu, že svedok mal podľa sťažovateľa vypovedať aj o zasahovaní sudcu Klimenta do rozhodovania najvyššieho súdu vo veci rozpustenia politickej strany ĽSNS.</p> <p>Najvyšší súd vo svojom vyjadrení vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ sa mal o svoju právnu vec starať (právo patrí bdelym) a preveriť si, ktorý senát a v akom zložení bude o jeho sťažnosti rozhodovať.</p> <p>Z predložených dokumentov vyplýva, že o sťažnosti sťažovateľa mal rozhodovať senát 4 T v zložení sudca Farkaš a sudkyne Šišková a Zelaňáková. V dôsledku neprítomnosti oboch sudkýň (praceneschopnosť a preventívna karanténa, pozn.) museli byť obe sudkyne ako členky senátu zastúpené. Ak by teda sťažovateľ či jeho právny zástupca preverili zloženie sťažnostného senátu podľa vtedy aktuálneho rozvrhu práce, aj tak by o konečnom zložení senátu nemali relevantnú, resp. konečnú informáciu. Ako na to poukázal aj senát 4 T najvyššieho súdu, zmyslom zastupovania je vyriešenie náhle neprítomnosti sudcu v rámci konania o väzobnej veci, ktorú je potrebné rozhodnúť prednostne a urýchlene, pričom zastupovanie bolo ešte aktuálnejšie vzhľadom na</p>

	<p>komplikácie vyvolané pandémiou.</p> <p>Preto, aj ak by sťažovateľ alebo jeho právny zástupca zisťovali zloženie senátu priamo na najvyššom súde – či už cez verejne dostupný rozvrh práce, alebo priamo dopytom na zloženie senátu, toto zloženie sa v krátkom čase mohlo meniť, pričom v skutočnosti sa aj zmenilo. Vzhľadom na uvedené by jediným z pohľadu sťažovateľa „nepriestrelným“ riešením situácie bolo, ak by sťažovateľ vopred namietal zaujatosť aj sudcu či sudcov, ktorý v jeho veci nerozhodujú, ale rozhodovať by vzhľadom na rozvrh práce a systém zastupovania mohli.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu nemožno sťažovateľovi vyčítať neuplatnenie postupu spočívajúceho v tom, že by si vopred preveril zloženie sťažnostného senátu vrátane prípadných náhradníkov a následne preventívne namietol zaujatosť týchto náhradníkov, ak niektorého či niektorých z nich považuje za zaujatých (porov. rozsudok vo veci Sigríður Elín Sigfúsdóttir proti Islandu z 25. 2. 2020, sťažnosť č. 41382/17). O to viac uvedené platí v čase pandémie, keď je zastupovanie sudcov omnoho častejším javom a systém zastupovania sa týka väčšieho okruhu náhradníkov.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že rešpekt k základnému právu sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. jeho právu na slobodu a bezpečnosť vyžadoval, aby mal vzhľadom na špecifické okolnosti danej veci možnosť namietat v jeho veci rozhodujúceho sudcu, u ktorého mal obavu o nedostatku jeho nezaujatosti. Prímeraným spôsobom zabezpečenia tejto možnosti sťažnostným súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok, a teda prípadné rozhodovanie zaujatým sudcom nemožno napraviť v systéme opravných prostriedkov podľa Trestného poriadku (porov. Rozsudok vo veci Mikhail Mironov proti Rusku zo 6. 10. 2020, sťažnosť č. 58138/09, bod 36), by podľa názoru ústavného súdu bolo upovedomenie právneho zástupcu sťažovateľa o zmene zloženia senátu, a to hoci aj v krátkom čase pred samotným rozhodovaním takto zmeneného senátu. Uvedené je potrebné vnímať aj v kontexte toho, že námietky zaujatosti proti sudcovi Klimentovi z dôvodu jeho vyjadrení v predmetnom rozhovore už boli uplatnené inými obvinenými. Najvyšší súd ich síce pôvodne vyhodnotil ako nedôvodné (pozri bod 26 tohto nálezu), tento svoj postoj však následne prehodnotil.</p> <p>V tomto smere ústavný súd ďalej konštatuje, že námietky sťažovateľa proti sudcovi nemožno vnímať ako založené na abstraktných dôvodoch, prípadne ako už na prvý pohľad zjavne bezpredmetné.</p> <p>Vzhľadom na skutočnosť, že nezaujatosť sudcu nebola v tomto konaní relevantným spôsobom preverená, sú spochybnené meritórne závery napadnutého uznesenia. Ústavný súd preto rozhodol, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>rozsudok vo veci Baş proti Turecku z 3. 3. 2020, sťažnosť č. 66448/17, body 266 a 267</p> <p>rozsudok vo veci Ali Osman Özmen z 5. 7. 2016, sťažnosť č. 42969/04, bod 85</p> <p>rozsudok Schiesser proti Švajčiarsku zo 4. 12. 1979, sťažnosť č. 7710/76, bod 29;</p> <p>rozsudok Veľkej komory vo veci Nikolova proti Bulharsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 31195/96, bod 49</p> <p>rozsudok vo veci Sigríður Elín Sigfúsdóttir proti Islandu z 25. 2. 2020, sťažnosť č. 41382/17</p>

	<p>rozsudok vo veci Remli proti Francúzsku z 23. 4. 1996, sťažnosť č. 16839/90, bod 48</p> <p>rozsudok vo veci Abdulla Ali proti Spojenému kráľovstvu z 30. 6. 2015, sťažnosť č. 30971/12;</p> <p>rozsudok vo veci Paulikas proti Litve z 24. 1. 2017, sťažnosť č. 57435/09).</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	väzba-vzatie do väzby súd-nestrannosť sudca-nestrannosť

spisová značka	I. ÚS 474/2021
populárny názov	Zmena v osobe veriteľa v konkurznom konaní
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	31.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	<p>Predpokladom na zmenu účastníka konkurzného konania je existencia účasti pôvodného veriteľa, a to aj v momente podania návrhu na zmenu účastníka konkurzného konania.</p> <p>Veriteľ, ktorý zanikne výmazom z obchodného registra, prestane byť ex lege účastníkom konkurzného konania. AK návrh na zmenu účastníka konkurzného konania podá oprávnený subjekt až potom, čo pôvodný veriteľ prestal byť účastníkom konkurzného konania z dôvodu svojho výmazu z obchodného registra, podmienka existencie účasti pôvodného veriteľa už nebude splnená.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) uznesením z 27. novembra 2014 vyhlásil konkurz na majetok dlžníčky (fyzickej osoby), ktorý uznal za malý, ustanovil predbežného správcu a vyzval veriteľov, aby si svoje pohľadávky prihlásili u správcu prihláškami v jednom rovnopise, pričom správcovi musia byť doručené do 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Vyhlásením malého konkurzu sa dlžníčka stala úpadkyňou.</p> <p>Dňa 27. marca 2015 prihlásila obchodná spoločnosť RDC CONSULTANTS LIMITED, Anglicko (ďalej len „RDC CONSULTANTS LIMITED“), do konkurzu pohľadávku v sume 181 441 eur, ktorú správca zapísal do zoznamu pohľadávok pod č. 5. 1. RDC CONSULTANTS LIMITED bola k 12. júlu 2016 zrušená na základe „dobrovoľného výmazu z obchodného registra Spojeného kráľovstva“.</p> <p>Dňa 15. novembra 2018 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ktorým sa domáhala vstupu do konkurzného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 26 K 37/2014 z dôvodu, že zmluvou o predaji podniku uzavretou podľa § 476 a nasl. Obchodného zákonníka medzi RDC CONSULTANTS LIMITED ako predávajúcou a sťažovateľkou ako kupujúcou 22. apríla 2015 došlo k prevodu obchodnej spoločnosti (RDC CONSULTANTS LIMITED) pozostávajúcej zo sústavy hmotného, ako aj osobného a nehmotného majetku vrátane pohľadávky voči úpadkyni v sume 181 441 eur zapísanej správcom v zozname pohľadávok pod č. 5 na sťažovateľku.</p> <p>O návrhu sťažovateľky okresný súd rozhodoval celkovo trikrát, pričom jeho prvé</p>

	<p>dve uznesenia, ktorým vstup sťažovateľky do konkurzného konania povolil, boli zrušené krajským súdom. Aj tretím uznesením z 18. januára 2021 okresný súd povolil vstup do konkurzného konania sťažovateľke namiesto RDC CONSULTANTS LIMITED, keďže podľa jeho názoru boli v danom prípade splnené všetky podmienky v zmysle príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii .</p> <p>Na základe odvolania úpadkyne a veriteľa krajský súd napadnutým uznesením v poradí tretie uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh sťažovateľky zamietol. Krajský súd záver okresného súdu o splnení všetkých podmienok v zmysle príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii na vstup do konania nepovažoval za správny. Podľa názoru krajského súdu bolo povinnosťou okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na vstup do konkurzného konania skúmať procesné podmienky, medzi ktoré patria aj podmienky na strane účastníkov, predovšetkým procesnú subjektivitu podľa § 61 CSP.</p> <p>V danej veci RDC CONSULTANTS LIMITED mala spôsobilosť na práva a povinnosti, a teda aj procesnú subjektivitu od svojho vzniku, ktorá zanikla dňom jej zániku, teda dňom výmazu z príslušného registra, t. j. 12. júla 2016. Sťažovateľka preukazovala, že pohľadávka RDC CONSULTANTS LIMITED bola na ňu postúpená zmluvou o predaji podniku, teda pred jej výmazom z príslušného registra, avšak návrh na vstup do konkurzného konania podala až 15. novembra 2018, teda po zániku RDC CONSULTANTS LIMITED. Z § 25 zákona o konkurze a reštrukturalizácii <i>inter alia</i> vyplýva aj to, že predpokladom na zmenu účastníka konania je existencia účastníctva pôvodného veriteľa. Vzhľadom na to, že pôvodná veriteľka zanikla výmazom z obchodného registra, prestala byť <i>ex lege</i> účastníčkou konkurzného konania.</p> <p>Sťažovateľka sa sama zbavila práva na súdnu ochranu tým, že návrh na vstup do konania podala takmer po štyroch rokoch od nadobudnutia pohľadávky. Krajský súd dodal, že sťažovateľka nestráca svoje hmotnoprávne postavenie a pohľadávku si môže uplatňovať po skončení konkurzného konania.</p> <p>Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu zo 14. apríla 2021, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu z 18. januára 2021 tak, že návrh sťažovateľky na vstup do konkurzného konania zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľka domáhajúca sa vstupu do konkurzného konania vedeného okresným súdom v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu z 18. januára 2021 tak, že návrh sťažovateľky na vstup do konkurzného konania zamietol, je arbitrárne, pretože všetky podmienky ustanovené zákonom o konkurze a reštrukturalizácii pre jej vstup do konkurzného konania splnila.</p> <p>Ak počas konkurzného konania dôjde k prevodu alebo prechodu pohľadávky, ktorá veriteľovi zakladá postavenie účastníka konkurzného konania, súd rozhodne na návrh nadobúdateľa pohľadávky o jeho vstupe do konkurzného konania, ak je v návrhu nadobudnutie pohľadávky preukázané. Inak návrh na vstup do konkurzného konania zamietne (§ 25 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).</p> <p>Konanie podľa § 25 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii má procesnú povahu nesporného konania, kde jediným účastníkom konania je navrhovateľ ako nadobúdateľ pohľadávky. „Zákon o konkurze a reštrukturalizácii pripúšťa vstup do konania len na strane veriteľa. K vstupu do konania môže dôjsť vtedy, ak dôjde k prevodu alebo prechodu pohľadávky. Táto zmena sa môže realizovať tak, že pôvodný veriteľ prestane byť účastníkom konania alebo ním naďalej ostane. Nový veriteľ sa nestáva účastníkom konkurzného konania <i>ex lege</i>. Pre vznik právneho postavenia účastníka konania zákon o konkurze a reštrukturalizácii vyžaduje existenciu hmotnoprávnych skutočností a vykonanie</p>

procesnoprávných úkonov. Pre vstup nového veriteľa do konkurzného konania sa vyžaduje: a) existencia účastníka konkurzného konania, b) prevod alebo prechod pohľadávky, c) kvalifikovaný návrh nadobúdateľa pohľadávky na vstup do konania... Pri nadobudnutí pohľadávky vždy pôjde o odvodené nadobudnutie práva, ktoré predpokladá existenciu pôvodnej právnej skutočnosti, na základe ktorej vznikol pôvodný právny pomer, a vznik novej právnej skutočnosti, ktorá spôsobuje zmenu pôvodného právneho pomeru tak, že nový právny pomer existuje potom na základe obidvoch týchto právnych skutočností. Právnu skutočnosťou, ktorá pristupuje k pôvodnej právnej skutočnosti, bude najčastejšie právny úkon, napríklad zmluva o postúpení pohľadávky. K prevodu pohľadávky môže dôjsť na základe zákona alebo súdneho či iného rozhodnutia. Postúpenie pohľadávky, ktoré je upravené v § 524 Občianskeho zákonníka, bude ten najčastejší dôvod na nadobudnutie pohľadávky. K zmluvnému nadobudnutiu pohľadávky môže dôjsť aj na základe zmluvy o predaji podniku alebo jeho časti, aj keď Obchodný zákonník hovorí o prechode záväzkov (§ 477 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka)“. (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021. s. 216 – 224).

V danom prípade nebola spornou skutočnosť, že 27. marca 2015 RDC CONSULTANTS LIMITED prihlásila do konkurzu na majetok úpadkyne pohľadávku v sume 181 441 eur, ktorú správca zapísal do zoznamu pohľadávok pod č. 5. (a teda nadobudla postavenie účastníka konania), ani skutočnosť, že RDC CONSULTANTS LIMITED pred svojím zrušením k 12. júlu 2016 na základe „dobrovoľného výmazu z obchodného registra Spojeného kráľovstva“ uzavrela so sťažovateľkou zmluvu o predaji podniku podľa § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom ktorej mal byť aj prechod uvedenej pohľadávky (22. apríla 2015). Návrh sťažovateľky na vstup do konkurzného konania bol okresnému súdu doručený 15. novembra 2018.

Pluralita veriteľov konkurzného konania umožňuje pokračovať v začatom konkurznom konaní aj vtedy, ak niektorému veriteľovi zanikne postavenie účastníka konania. I keď to zákon o konkurze a reštrukturalizácii neupravuje, k zániku postavenia účastníka konania dochádza aj zánikom veriteľa bez právneho nástupníctva (Ďurica, M. Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. 3. vydanie. Bratislava : EUROKODEX, s. r. o., 2012. s. 92). „Základný vzťah medzi Civilným sporovým poriadkom a zákonom o konkurze a reštrukturalizácii je vzťahom subsidiarity, ktorý vychádza zo zásady lex specialis derogat lex generalis... Ak zákon o konkurze a reštrukturalizácii nemá úpravu určitých procesných inštitútov vôbec alebo ich upravuje len čiastočne, a tieto sú upravené v Civilnom sporovom poriadku, aplikujú sa tieto na konkurzné konanie alebo na reštrukturalizačné konanie a na konanie o oddlžení primerane (napr. obsahové náležitosti námietky zaujatosti, obsahové náležitosti návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a pod.)“. (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021. s. 1370).

Primeranosťou použitia ustanovení procesného kódexu civilného práva (účinného do 30. júna 2016) sa zaoberal aj ústavný súd, pričom uviedol, že „Konkurzné konanie, reštrukturalizačné konanie, ako aj konanie o oddlžení sú regulárnymi súdnymi konaniami, v ktorých súd musí postupovať podľa pravidiel Občianskeho súdneho poriadku. Použitie týchto pravidiel v týchto konaniach nie je ale bezvýhradné a mechanické, ale len primerané, pričom primeranosť ich použitia treba hodnotiť vždy s ohľadom na podstatu, účel a cieľ týchto konaní. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako taký má niektoré osobitné procesné ustanovenia, ktoré treba, samozrejme, aplikovať vždy bez výhrad. V ostatných veciach treba následne postupovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ale len s ich primeraným využitím – teda pokiaľ to ešte zodpovedá podstate, účelu a cieľu týchto konaní. Konkurzné konania, reštrukturalizačné konania, ako aj konania o oddlžení ako také nemožno označiť za sporové konania, ale na druhej strane ani za výlučne nesorové konania. Ide o konania sui generis. Z tohto dôvodu sa nedá výslovne bez ďalšieho povedať, či na ktoré konanie aplikovať výlučne úpravu pre sporové konania alebo pre nesorové konania, ale treba to hodnotiť vždy samostatne s ohľadom na podstatu

	<p>tej-ktorej veci.“ (II. ÚS 867/2014).</p> <p>Stratu procesnej subjektivity právnickej osoby upravuje § 64 CSP tak, že ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.</p> <p>„Procesná subjektivita predstavuje procesnú podmienku sporovej strany, ktorú súd obligatórne z úradnej povinnosti skúma počas celého konania. Ak je stranou sporu právnická osoba, jej zánik, spravidla výmazom z príslušného registra, spôsobuje vadu konania. Táto vada môže byť podľa okolností prípadu odstrániteľná alebo neodstrániteľná. O odstrániteľnú vadu konania ide v prípadoch, keď podľa hmotného práva zaniká právnická osoba s právnym nástupcom. O neodstrániteľnú vadu konania ide vtedy, ak právneho nástupcu podľa hmotného práva niet – v takomto prípade súd uznesením obligatórne konanie zastaví... Ak právnická osoba zaniká s právnym nástupcom, súd obligatórne vydá uznesenie o pokračovaní v konaní.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 227 – 228).</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaniach úpadkyne a veriteľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 26 K 37/2014-1942 z 18. januára 2021 nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoj záver o zamietnutí návrhu sťažovateľky na vstup do konkurzného konania 10 primeraným spôsobom odôvodnil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu nemajúce oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii a v Civilnom sporovom poriadku.</p> <p>Ústavný súd sťažnosti nevyhovel.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	účastník konania konkurz a reštrukturalizácia / vyrovanie

spisová značka	I. ÚS 487/2021
populárny názov	Nahradenie väzby - odôvodnenie
sudca spravodajca	Miloš Maďar
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	31.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Abstraktné odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré sa nevysporiada jasným a zrozumiteľným spôsobom k vyčerpávajúcim návrhom sťažovateľa na nahradenie väzby a nevysvetlí prečo je nutné sťažovateľa stíhať vo väzbe (výnimka), a nie na slobode (pravidlo), nie je ústavne udržateľné.
skutkový stav a základné	Uznesením vyšetrovateľa z 28. apríla 2021 bolo začaté trestné stíhanie pre

<p>fakty</p>	<p>zločin znásilnenia. Uznesením vyšetrovateľa P z 28. apríla 2021 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin znásilnenia.</p> <p>V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) z 30. apríla 2021 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dňa 30. septembra 2021 prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov podala na sťažovateľa obžalobu podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin znásilnenia.</p> <p>Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby 1. októbra 2021. O tejto jeho žiadosti rozhodol okresný súd uznesením z 12. októbra 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe; zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu; neprijal písomný sľub; nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom a nenariadil kontrolu technickými prostriedkami.</p> <p>O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu odôvodnenej podaním zo 14. októbra 2021 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.</p> <p>Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa jeho názoru nepreskúmateľné vo vzťahu k ním navrhnutým prostriedkom na nahradenie väzby, a teda neobsahuje relevantné zdôvodnenie nenariadenia dohľadu probačným a mediačným úradníkom (za súčasnej kontroly technickými prostriedkami) a zdôvodnenie neprijatia písomného sľubu sťažovateľa. Sťažovateľ namieta aj porušenie jeho práva na obhajobu. Uvádza, že okresný súd bez odôvodnenia zamietol jeho návrh na výsluch poškodenej k okolnostiam a dôvodom väzby.</p> <p>Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie neobsahuje konkrétne skutočnosti, z ktorých by mala vyplývať dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, a ani to, v akej konkrétnej činnosti by mal pokračovať v prípade prepustenia na slobodu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K dôvodom väzby a namietanému porušeniu práva na obhajobu:</p> <p>K dôvodnosti väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd pripomína, že pri rozhodovaní o nej postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 348/2016). Ústavný súd rezumuje, že hrozbu pokračovania v trestnej činnosti krajský súd preskúmateľne pomenoval, a teda nešlo o jeho abstraktnú úvahu. Uviedol, že sťažovateľ bol dosiaľ jedenkrát súdne trestaný pre trestnú činnosť súvisiacu s požitím alkoholických nápojov, pričom aj trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, sa mal údajne dopustiť v súvislosti s tzv. „alkoholovou šnúrou“. Vyslovil, že jeho náchylnosť požívať alkoholické nápoje, ktoré môžu byť spúšťačom konania, v ktorom nedokáže dodržiavať základné spoločenské pravidlá správania sa (zákony), je nateraz podložená aj príslušným znaleckým posudkom, čo krajský súd vyhodnotil ako jednoznačnú obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti. Ústavný súd považuje za dôležité doplniť, že každú vec je potrebné posudzovať jednotlivo, berúc do úvahy všetky okolnosti preskúmvanej veci. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť aj intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd sťažovateľa. S ohľadom na uvedené skutočnosti, ústavný súd vyslovil ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu v tejto jeho časti.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho práva na obhajobu, t. j. že v súvislosti s rozhodovaním o jeho väzbe nebola vypočítaná poškodená, ktorá vo veci zmenila výpoveď, ústavný súd v tejto časti nenašiel dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom namietaných práv. Krajský súd sa</p>

	<p>k predmetnej otázke jednoznačne vyjadril, keď sumarizoval argumenty svedčiace dôvodnosti podozrenia zo spáchania predmetného trestného činu na strane jednej (výpoveď poškodenej z 28. a 29. apríla 2021, výpoveď svedkyne, výpoveď poškodenej pred znalkyňou z odboru psychológie, lekárska správa), ako aj tie, ktoré svedčili proti tejto dôvodnosti na strane druhej (výpoveď sťažovateľa a zmenená výpoveď poškodenej z 19. augusta 2021). Osobitne sa vyjadril práve k zmenenej výpovedi poškodenej, vo vzťahu k čomu vyslovil, že vzhľadom na všetky dovtedy zhromaždené dôkazy (poukaz aj na znalecký posudok z odboru psychiatrie a odboru psychológie, lekársku správu, výpoveď dcéry poškodenej .) bude potrebné predmetnú zmenenú výpoveď s nimi konfrontovať v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní.</p> <p>Ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.</p> <p>K nahradeniu väzby:</p> <p>Preskúmaním odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu, ktoré tvoria jeden celok, dospel ústavný súd k záveru, že všeobecné súdy sa v okolnostiach preskúmvanej veci nezaoberali návrhom sťažovateľa na nahradenie jeho väzby dostatočným spôsobom tak, aby jeho závery bolo možné riadne preskúmať. Sťažovateľ navrhoval nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, kontrolou technickými prostriedkami, písomným sľubom a v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu poukázal aj na predložené čestné vyhlásenie jeho sestry o možnosti jeho pobytu (v prípade prepustenia z väzby na slobodu s príslušnými zákonnými náhradami, pozn.) u nej (v dostatočnej vzdialenosti od trvalého pobytu poškodenej), pričom poukázal aj na možnosť kontroly prípadného zákazu priblíženia sa k poškodenej technickými prostriedkami. Zároveň uviedol, že pokiaľ by bol súd toho názoru, že je u neho prítomná závislosť od alkoholu, je možné (za využitia technických prostriedkov) podrobiť ho aj náhodnej kontrole na požitie alkoholických nápojov dychovou skúškou. Vo vzťahu k predmetným vyčerpávajúcim návrhom sťažovateľa je odôvodnenie všeobecných súdov v preskúmvanej veci možné považovať za abstraktné, keďže z neho nie je zrozumiteľným a jasným spôsobom zrejmé, prečo je nutné sťažovateľa stíhať vo väzbe (výnimka), a nie na slobode (pravidlo). Keďže z napadnutého uznesenia predmetné nevyplýva, uznesenie krajského súdu nie je v tejto súvislosti ani ústavne udržateľné, v nadväznosti na čo ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti vyhovel a vyslovil porušenie práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>väzba-preskúmvanie väzobných dôvodov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na obhajobu práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu väzba-trvanie väzba-nahradenie väzby</p>

spisová značka	I. ÚS 102/2022
populárny názov	Zastavenie exekúcie - nedostatok odôvodnenia
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	06.04.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1

	zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Ak odvolací súd nereaguje na vecnú a právnu argumentáciu účastníka konania uvedenú v jeho odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, navyše za procesnej situácie, keď súd prvej inštancie o zastavení exekúcie rozhodol bez toho, aby sa k zamýšľanému právnomu posúdeniu o neprijateľnosti zmluvných podmienok účastník konania mohol vyjadriť a poskytnúť svoje právne argumenty, poruší tým základné právo tohto účastníka na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka vystupuje ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom okresným súdom, v ktorom od povinného vymáhala svoju pohľadávku judikovanú zmenkovým platobným rozkazom. V priebehu konania v súlade s novelou č. 438/2015 Z. z. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov doplnila svoj návrh o všetky rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Okresný súd uznesením zo 4. marca 2020 zastavil exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (s poukazom na § 243 ods. 4 Exekučného poriadku, pozn.), keď konštatoval, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a v základnom konaní nebolo prihladené na neprijateľné zmluvné podmienky, ktorými sa v rámci odôvodnenia konkrétne zaoberal.</p> <p>Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom (okrem iného) argumentovala proti právnomu posúdeniu konkrétnych zmluvných ustanovení ako neprijateľných zmluvných podmienok a tvrdila, že pokiaľ okresný súd vyhodnotil niektoré dojednania zmluvy ako neprijateľné, bolo jeho povinnosťou zastaviť exekúciu, len čo sa týka tejto časti, a nie v celom rozsahu. Poukázala pritom na viaceré rozhodnutia vyšších súdnych autorít. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie.</p> <p>Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv, ktoré sťažovateľka vníma skrz nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu potvrdzujúceho rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie.</p>
z odôvodnenia	<p>Pre komplexné pochopenie procesných súvislostí je potrebné uviesť, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s existenciou neprijateľných zmluvných podmienok. Na odôvodnenie výroku svojho rozhodnutia, ktorým zastavil exekúciu, uviedol, že Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 25. júla 2005 (ďalej len „zmluva o úvere“) v čl. II stanovovala poplatok za spracovanie medziúveru v sume 116,17 eur, poplatok za vydanie bianko zmenky vo výške 16,60 eur a poplatok za vedenie úverového účtu podľa platného sadzovníka. Pri hodnotení citovaných zmluvných dojednaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ ide o poplatok za spracovanie medziúveru, nie je zrejma jeho funkcia, a teda ide o neurčité a nezrozumiteľné dojednanie. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu, súd prvej inštancie ho považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že ide o spoplatňovanie úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie. K obdobnému záveru dospel súd prvej inštancie aj vo vzťahu k poplatku za vystavenie bianko zmenky. Ako neprijateľné vyhodnotil okresný súd i podmienky uvedené v čl. VII bode 6, 8 a 10 zmluvy o úvere, ktoré upravovali práva veriteľa týkajúce sa možnosti požadovania úrokov v prípade odstúpenia od zmluvy, a to s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Sumarizujúc uvedené, súd prvej inštancie považoval tieto zmluvné dojednania za neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, resp. za rozporné s dobrými mravmi, preto aplikujúc § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku exekúciu zastavil.</p> <p>Sťažovateľka v odvolaní poukazovala na znenie § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého kvalifikovaný veriteľ mohol požadovať odplatu za dojednanie úveru, pričom sťažovateľka túto odplatu mala v úverovej zmluve dohodnúť. Vo vzťahu k</p>

	<p>poplatku za vedenie úverového účtu sťažovateľka s poukazom na právnu úpravu § 5 platnú a účinnú v rozhodnom čase namietala, že ide o prípustný postup v rámci podnikateľskej činnosti a tento bol v bankovej praxi obvyklý. Taktiež rozporovala závery okresného súdu týkajúce sa absencie protiplnenia za platenie poplatku za vedenie účtu.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľky. Krajský súd síce postupoval podľa § 387 ods. 2 CSP, avšak vôbec nereagoval na vecnú a právnu argumentáciu sťažovateľky uvedenú v jej odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Táto potreba reagovať vyplynula už len z procesnej situácie, keď súd prvej inštancie o zastavení exekúcie rozhodol bez toho, aby sa k zamýšľanému právnenému posúdeniu o neprijateľnosti zmluvných podmienok sťažovateľka mohla vyjadriť a poskytnúť svoje právne argumenty. Sťažovateľka sa totiž o neprijateľnosti zmluvných podmienok dozvedela z rozhodnutia súdu prvej inštancie a až v odvolaní mohla prvýkrát uplatniť svoje argumenty. Navyše, paušálne hodnotenie krajského súdu, že súd prvej inštancie dospel k správnenému záveru o neprijateľných zmluvných podmienkach v úverovej zmluve, a následnú konštatáciu, že opak sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal, v opísaných procesných súvislostiach možno považovať za nelogické, ako aj arbitrárny záver.</p> <p>Druhou nemenej podstatnou námietkou sťažovateľky bolo, že ak vo veci konajúci súd aj dospel k záveru o neprijateľnosti ním uvádzaných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú kvantifikovateľné, nebol žiaden zákonný dôvod zastaviť exekúciu ako celok. Sťažovateľka na podporu svojho právneho názoru poukazovala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3 Oboer 10/2017, sp. zn. 2 ECdo 8/2017), v ktorých v súvislosti s aplikáciou § 57 ods. 1 písm. m) v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku uviedol, že „povinnosťou súdu v exekučnom konaní je vyhodnotiť, v akej miere je uplatnený nárok zo zmenky primeraný a nad tento rámec vymoženie nároku nepripustí“. Krajský súd sa však v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijakým spôsobom nevysporiadal s právnymi názormi vyšších súdnych autorít, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné aj vo veci sťažovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd v podrobnostiach poukazuje aj na svoj skorší nález č. k. II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020 a nález č. k. II. ÚS 320/2021 z 9. septembra 2021, v ktorých sa podrobnejšie zaoberal výkladom § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku s ohľadom na jeho účel a zmysel.</p> <p>Keďže za opísaných procesných okolností krajský súd mal povinnosť sa argumentačne vysporiadať s námietkami sťažovateľky vznesenými v jej odvolaní (pretože ich nemala možnosť uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, pozn.), krajský súd zlyhal, ak nereagoval na podstatné tvrdenia a argumentáciu sťažovateľky, čím nepochybne došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktoré zahŕňa v sebe aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>rozhodnutie-odôvodnenie konanie-zastavenie spotrebiteľ, spotrebiteľské právo-neprijateľné podmienky exekúcia-exekučné konanie</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 129/2022</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Zánik sankčnej zodpovednosti ver. funkcionára</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Jana Baricová</p>

druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.04.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Ústavný zákon s prihliadnutím na ním použitú terminológiu v čl. 9 umožňuje viesť konanie iba proti verejnému funkcionárovi, a nie proti osobám, ktoré už výkon verejnej funkcie skončili, resp. im po skončení verejnej funkcie uplynula doba, po ktorú sa za verejných funkcionárov považovali. Spôsobuje to opäť absencia jednoznačnej právnej úpravy, napríklad typicky v podobe definovania základných pojmov pre účely zákona, ako je to v iných právnych predpisoch štandardom.
skutkový stav a základné fakty	Navrhovateľ sa ako bývalý verejný funkcionár, návrhom domáha zrušenia rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) z 13. októbra 2021, ktorým výbor v konaní začatom 22. júna 2021 podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) konštatoval porušenie povinnosti navrhovateľa podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za rok 2020 do 30. apríla 2021 a uložil navrhovateľovi pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona v sume 4 287,63 eur. Proti napadnutému rozhodnutiu výboru podal navrhovateľ tento návrh s odôvodnením, že výbor pri ukladaní sankcie konal v rozpore s princípmi právneho štátu, najmä s princípom legality, a týmto rozhodnutím došlo k neprimeranému zásahu do základného práva navrhovateľa vlastníť a pokojne užívať majetok.
z odôvodnenia	Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že konanie proti navrhovateľovi bolo v zmysle ustanovenia čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona začaté (22. júna 2021) po uplynutí jednoročnej lehoty uvedenej v čl. 3 ods. 1 ústavného zákona od skončenia výkonu verejnej funkcie (28. mája 2021), v rámci ktorej sa navrhovateľ za verejného funkcionára považoval. Kľúčovou námietkou navrhovateľa je, že výbor z dôvodu uplynutia uvedenej lehoty nemohol začať a viesť konanie proti jeho osobe pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktorý zakotvuje povinnosť verejného funkcionára do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, ako aj náležitosti tohto oznámenia. Ústavný zákon ako celok má celkom nepochybne verejnoprávny charakter, čo zásadným spôsobom predurčuje uplatňovanie jeho zodpovednostného (sankčného) mechanizmu. Ústavný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 185/2014 vyslovil názor, podľa ktorého nesplnenie či porušenie povinnosti alebo obmedzení ustanovených ústavným zákonom síce nie je trestným činom, ale je iným verejnoprávnym deliktom, resp. deliktom sui generis, a preto je aj vzhľadom na z neho vyplývajúce obligatórne ukládanie sankcií (alebo iných povinností) za porušenie ním ustanovených konkrétnych povinností alebo obmedzení nevyhnutné pri rozhodovaní podľa tohto ústavného zákona zohľadňovať (v širšom kontexte) princípy vzťahujúce sa na správne trestanie. Vychádzajúc z verejnoprávneho charakteru konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov a jeho obligatórneho následku, ktorým je uloženie sankcie plniacej tak preventívnu, ako aj represívnu funkciu, v prípade, ak sa preukáže, že k nesplneniu či porušeniu povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom došlo, nemožno podľa názoru ústavného súdu inštitút vecnej legitímácie posudzovať podľa zásad uplatňovaných v súkromnom práve. Keďže nesplnenie alebo porušenie konkrétnej povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu predstavuje verejnoprávny delikt sui generis, v zásade neprichádza pri aplikácii

	<p>tohto ústavného zákona do úvahy použitie analogia legis (na účely prípadného preklenutia nedostatkov právnej úpravy), resp. ju možno použiť len v celkom výnimočných prípadoch (opäť pozri II. ÚS 789/2016).</p> <p>Prihliadajúc aj na podstatu aktuálneho návrhu, ústavný súd konštatuje, že ústavný zákon neobsahuje úpravu, ktorá explicitne so zánikom statusu verejného funkcionára „automaticky“ spája zánik „deliktuálnej“ a s tým spojenou sankčnej zodpovednosti osoby za nesplnenie alebo porušenie ustanovenej povinnosti alebo obmedzenia, ktorého sa táto osoba dopustila v čase, keď ešte verejným funkcionárom bola, prípadne keď bola za verejného funkcionára v zmysle príslušných ustanovení ústavného zákona považovaná. Na druhej strane v ústavnom zákone rovnako absentuje aj úprava určenia doby pretrvávania zodpovednosti verejného funkcionára za nesplnenie alebo porušenie takýchto ustanovení ústavného zákona ukladajúcich povinnosti alebo obmedzenia verejnému funkcionárovi.</p> <p>Za relevantný pre rozhodnutie v aktuálnej veci navrhovateľa ústavný súd považoval svoj názor vyslovený v náleze č. k. I. ÚS 356/2021-28 z 20. októbra 2021, v ktorom konštatoval, že pri chýbajúcej úprave premlčacej lehoty takéhoto sui generis deliktu, resp. možnosti jeho sankcionovania, nadobúda relevanciu potreba nájdenia iného spôsobu časového ohraničenia trvania uvedenej zodpovednosti, a v prípade nedostatku iných „pomôcok“ obsiahnutých v ustanoveniach ústavného zákona (ktorých primerané použitie by prichádzalo do úvahy), ktoré by napomohli definovaniu takéhoto ohraničenia, stáva sa racionálnou aj úvaha o nastavení týchto časových mantinelov (nie iba, ale aj) práve cez pretrvávajúci výkon verejnej funkcie touto osobou, teda stanoveniu, že skončením výkonu verejnej funkcie zanikne dotknutej osobe sankčná zodpovednosť za porušenie povinností alebo obmedzení uložených jej ako verejnému funkcionárovi ústavným zákonom.</p> <p>Tento záver o zániku sankčnej zodpovednosti verejného funkcionára (za porušenie povinností alebo obmedzení uložených verejnému funkcionárovi ústavným zákonom) po skončení výkonu verejnej funkcie bez akýchkoľvek výhrad možno primerane rozšíriť aj o situáciu, keď sa osoba (napriek skoršiemu zániku verejnej funkcie) prestane považovať za verejného funkcionára až po uplynutí lehoty jedného roka uvedenej v čl. 3 ods. 1 ústavného zákona.</p> <p>Je možné akceptovať ako primeraný, teda nie celkom nerelevantný navrhovateľom prezentovaný názor, že ústavný zákon s prihliadnutím na ním použitú terminológiu v čl. 9 umožňuje viesť konanie iba proti verejnému funkcionárovi, a nie proti osobám, ktoré už výkon verejnej funkcie skončili, resp. im po skončení verejnej funkcie uplynula doba, po ktorú sa za verejných funkcionárov považovali. Spôsobuje to opäť absencia jednoznačnej právnej úpravy, napríklad typicky v podobe definovania základných pojmov pre účely zákona, ako je to v iných právnych predpisoch štandardom.</p> <p>Z hľadiska skutkového bolo rozhodujúcim, že navrhovateľ už v čase začatia konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vedeného proti nemu výborom nebol verejným funkcionárom a ani sa za verejného funkcionára v zmysle čl. 3 ods. 1 ústavného zákona nepovažoval, preto v súlade s požiadavkou právnej istoty nebolo možné zo strany výboru konanie podľa čl. 9 ústavného zákona proti navrhovateľovi začať a viesť.</p> <p>Ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie výboru nie je v súlade s ústavným zákonom a ako také bolo podľa § 239 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde zrušené s tým, že vec sa vracia výboru na ďalšie konanie, v ktorom bude výbor podľa § 239 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru</p>	

ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	pokuta-uloženie rozhodnutie verejná funkcia-zánik Národná rada Slovenskej republiky-výbor

spisová značka	I. ÚS 189/2022
populárny názov	Dôvody preventívnej väzby
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	12.05.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	V situácii, keď je sťažovateľ, obvinený z trestnej činnosti spáchanej v súvislosti s výkonom funkcie notára, preukázateľne práceneschopný, komorou mu bol v súlade so zákonom pozastavený výkon notárskej činnosti a ustanovený zástupca, pričom o termíne ukončenia jeho zastupovania a návratu na notársky úrad rozhoduje komora, teda návratu sťažovateľa do notárskeho úradu bráni formálny „medzikrok“ zo strany komory, nie je hrozba pokračovania v trestnej činnosti natoľko aktuálna či reálna, aby ospravedlnila takýto závažný zásah do osobnej slobody sťažovateľa. Hrozba pokračovania v trestnej činnosti do času, kým sťažovateľ vstúpi späť do notárskeho úradu, čím by sa mu „otvorila“ možnosť prípadného pokračovania v trestnej činnosti, je s ohľadom na okolnosti tejto veci príliš všeobecná a abstraktná.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je trestne stíhaný pre pokračovací obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ktorý mal spáchať ako notár príslušného notárskeho úradu. Napadnutým uznesením okresného súdu bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd zároveň nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba sťažovateľa začala plynúť 4. augusta 2021. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa a sťažnosť jeho otca proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a väzbu sťažovateľa nenahradil prevzatím záruky rodičmi sťažovateľa ani jeho manželkou. Podstata námietok sťažovateľa o porušení jeho práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu spočíva v tom, že krajský súd nedostatočným spôsobom skúmal dôvodnosť vzneseného obvinenia (i), že krajský súd nedostatočným spôsobom prihliadal na jeho zdravotný stav (ii), že pred vzatím do väzby nebol riadne poučený a vypočutý (iii), že riziko z pokračovania v trestnej činnosti je príliš všeobecné a abstraktné (iv) a napokon, že krajský súd nezohľadnil jeho osobnosť, doterajší život ani potrebu starostlivosti o maloletú dcéru.
z odôvodnenia	Pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z

12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40). Príliš abstraktné riziko pokračovania v trestnej činnosti nemožno považovať za dostatočný základ na väzbu a jej pokračovanie (I. ÚS 409/2021).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nevzniesol námietku týkajúcu sa jeho zdravotného stavu, nezohľadnenia posttraumatickej stresovej poruchy a nevyhnutnosti liečby pod dohľadom klinického psychológa (ii) a ani námietku nedostatku riadneho poučenia a vypočutia pred jeho vzatím do väzby (iii). Vzhľadom na uvedené, teda neuplatnenie príslušných námietok pred súdom, v ktorého právomoci bolo zjednanie prípadnej nápravy, sa nimi ústavný súd nemohol meritórne zaoberať a v tejto časti nemohol ústavnej sťažnosti vyhovieť.

Predmetom ústavnoprávneho prieskumu tak ostali námietky sťažovateľa o nedostatočnom skúmaní dôvodnosti vzneseného obvinenia (i), všeobecne formulovaného väzobného dôvodu (iv) a nezohľadnenia jeho doterajšieho života a potreby starostlivosti o maloleté dieťa (v).

Krajský súd sa dostatočným a presvedčivým spôsobom zaoberal námietkou sťažovateľa o nedôvodnosti jemu vzneseného obvinenia. Sťažovateľ závery krajského súdu vychádzajúce z výpovedí viacerých svedkov a listinných dôkazov (výpisov z bankových účtov) relevantným ústavnoprávnym spôsobom nespochybnil. Ani tvrdenia sťažovateľa o vydieračskom únose vzhľadom na časové súvislosti nespochybňujú závery krajského súdu vyjadrené v napadnutom uznesení. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že „dôvodné podozrenie“ zo spáchania trestného činu sťažovateľom je v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu založené na skutočnostiach a informáciách, ktoré by presvedčili objektívneho pozorovateľa, že sťažovateľ mohol spáchať predmetný trestný čin (pozri aj rozsudok vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, sťažnosť č. 15172/13, bod 88 a tam citovaná judikatúra). Túto námietku sťažovateľa preto nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodnú.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že vníma prípadnú hrozbu pokračovania v trestnej činnosti po návrate sťažovateľa do notárskeho úradu, avšak v špecifických okolnostiach tejto veci ju v danom čase nemožno vyhodnotiť ako natoľko bezprostrednú a opodstatnenú, aby poskytla dostatočný základ na väzobné stíhanie sťažovateľa.

Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ mal v čase jeho vzatia do väzby pozastavený výkon notárskej činnosti, pričom mu bol Notárskou komorou Slovenskej republiky (ďalej len „komora“) ustanovený zástupca. V čase rozhodovania o väzbe sťažovateľa teda nemohlo zo strany sťažovateľa dochádzať k pokračovaniu v trestnej činnosti, čo uznal aj samotný krajský súd, keď uviedol, že hrozba pokračovania v trestnej činnosti by sa stala reálnou (až) po návrate sťažovateľa na notársky úrad. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že návrat sťažovateľa na notársky úrad nie je výlučne v jeho vlastných rukách, ale v zmysle § 17 ods. 7 a 8 notárskeho poriadku koniec zastupovania určí komora na základe oznámenia sťažovateľa o zániku dôvodov, pre ktoré zastupovanie vzniklo.

Z pohľadu ústavného súdu v situácii, keď je sťažovateľ preukázateľne práceneschopný, komorou mu bol v súlade so zákonom pozastavený výkon notárskej činnosti a ustanovený zástupca, pričom o termíne ukončenia jeho zastupovania a návratu na notársky úrad rozhoduje komora, teda návrat sťažovateľa do notárskeho úradu bráni formálny „medzikrok“ zo strany komory, nie je hrozba pokračovania v trestnej činnosti natoľko aktuálna či reálna, aby ospravedlnila takýto závažný zásah do osobnej slobody sťažovateľa. Hrozba pokračovania v trestnej činnosti do času, kým sťažovateľ vstúpi späť do notárskeho úradu, čím by sa mu „otvorila“ možnosť prípadného pokračovania v trestnej činnosti, je s ohľadom na okolnosti tejto veci príliš všeobecná a

	<p>abstraktná.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením boli porušené základného právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94</p> <p>rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40</p> <p>rozsudok vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, sťažnosť č. 15172/13, bod 88</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>väzba-dôvody väzby</p> <p>hazard</p> <p>notár, notárska činnosť</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.